

Cô Gái Ăn Thức Ăn Mèo

Contents

Cô Gái Ăn Thức Ăn Mèo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4

Cô Gái Ăn Thức Ăn Mèo

Giới thiệu

Chuyển ngữ: SamThẻ loại: truyện ngắn, hiện đạiNăm ấy gặp Xuân Sinh, Trần Yên Ni mười chín tuổi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-an-thuc-an-meo>

1. Chương 1

Năm ấy gặp Xuân Sinh, Trần Yên Ni mười chín tuổi, học năm hai đại học.

Buổi tối hôm đó, Trần Yên Ni như mọi ngày mang theo thức ăn mèo và bánh bích quy hình chữ cái để cho mèo ăn, thức ăn mèo là cho mèo ăn, bánh bích quy là cho cô ăn. Cô ngồi trên thềm đá, mượn ánh đèn đọc sách, một tay cầm bánh bích quy bỏ vào trong miệng. Cho đến khi nghe được âm thanh của Xuân Sinh, cô mới lấy lại tinh thần, cô không khỏi có chút tức giận, giương mắt nhìn qua, trước mắt cô chính là một chàng trai anh tuấn xa lạ, trong vài giây đó cô sững sốt một hồi, không biết nói gì cho phải, bánh bích quy hình chữ cái nằm trong tay liền rơi trên trang sách.

Xuân Sinh cười nói: “Sao em lại ăn thức ăn mèo?”

Trần Yên Ni nhìn lại, mấy con mèo đang thưởng thức bánh bích quy của cô, mà vừa rồi rơi trên trang sách lại là mấy miếng thức ăn mèo. Cô buồn nôn, chạy đến thùng rác bên cạnh nhổ ra. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên thì Xuân Sinh đưa qua một chai nước, anh thản nhiên nói: “Súc miệng này.”

Sau khi súc miệng xong Trần Yên Ni trộm nhìn Xuân Sinh, dáng người anh rất cao, gần một mét chín, sau đó có một câu nói khá phổ biến thế này, hai người đứng chung một chỗ chính là “đôi đũa lệch”.

Đó không phải là lần đầu tiên Xuân Sinh gặp được Trần Yên Ni. Xuân Sinh học năm ba, anh mở một quán cà phê gần trường, mỗi ngày bận đến khuya mới trở về, lần nào đi ngang qua thư viện trường anh luôn nhìn thấy cô gái Trần Yên Ni ngồi trên thềm đá cho mèo ăn. Hôm nay, rốt cuộc anh không nhịn nữa mà đi tới gần, tới gần rồi anh mới phát hiện, cô gái kia lại ăn thức ăn mèo, vì thế anh nhịn không được mà cười gọi cô một tiếng.

Những điều này về sau Trần Yên Ni mới biết được. Khi đó cũng là mùa hè, cô và Xuân Sinh ngả người nằm trên sân thượng của quán cà phê, hai người nằm một chỗ cùng ngắm sao trên bầu trời, cảm thấy thanh xuân thật tốt, có thể ở cùng người mình thích thật là tốt.

Đúng vậy, bọn họ yêu nhau.

Xuân Sinh nhỏ giọng hỏi Trần Yên Ni: “Anh có thể hôn em không?”

Trần Yên Ni thẳng thắn nói: “Không thể.”

Xuân Sinh nói: “Vì sao, chẳng lẽ em không thích anh?”

Trần Yên Ni suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Em chỉ là cảm thấy hoàn cảnh nơi này không lãng mạn.”

Xuân Sinh không nói gì nữa.

Trần Yên Ni chủ động vươn tay qua, nắm lấy tay của Xuân Sinh. Ngón tay của anh thật dài, con trai trưởng thành ngón tay cũng dài ra, thật sự lộ ra vẻ dịu dàng lại thông minh. Trần Yên Ni cầm lấy bàn tay của Xuân Sinh dán lên mặt mình, cô hỏi: “Có phải em rất ngốc không?”

Xuân Sinh nói: “Em biết là tốt rồi.”

Năm ấy Trần Yên Ni học năm ba, Xuân Sinh tốt nghiệp.

Lễ Quốc Khánh, Xuân Sinh giao quán cà phê cho người nhà, anh đưa Trần Yên Ni đi Tây Tạng.

Đến nơi thì đã là đêm hôm khuya khoắt. Màn đêm tại Tây Tạng rất tối, gió rất lạnh, Trần Yên Ni vô cùng kích động, cô ngồi trên xe phần khởi hô to, Xuân Sinh ngồi bên cạnh nhìn cô. Trần Yên Ni kêu la mệt rồi thì tựa trên vai Xuân Sinh, ngắm sao trời. Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy sao trời đẹp như vậy, khiến cô cảm thấy mình đã sống lãng phí mười chín năm nay, cô quay đầu lại muốn nói gì đó với Xuân Sinh, lại phát hiện anh đang nghiêng đầu nhìn cô. Giây tiếp theo, anh cúi đầu muốn hôn cô.

Trần Yên Ni đáp lại Xuân Sinh bằng một cái tát.

Sau khi tát xong cô hô lên: “Không biết xấu hổ.”

Xuân Sinh có phần không hiểu mà nhìn Trần Yên Ni, chàng trai một mét chín lại chẳng biết làm sao, cuối cùng anh bất đắc dĩ nhoen miệng cười. Sau này Trần Yên Ni nhớ lại nụ cười kia của Xuân Sinh, cô đoán rằng, nụ cười ấy hẳn là bất đắc dĩ, nếu đối là người khác thì nhất định sẽ tặng anh một nụ hôn, mà cô lại không hiểu phong tình, lãng phí thời gian đẹp đẽ cùng người yêu.

Buổi tối, bọn họ ở trong lều vải, lều vải mở một khe hở, khi nằm trên mặt đất thì có thể nhìn thấy sao trời. Trần Yên Ni ôm Xuân Sinh ở bên cạnh, bọn họ cách nhau gần như vậy, Xuân Sinh lấy tay cô ra, rồi cuốn cô trong chăn, cô kéo ra, hô lên: “Em không lạnh.” Cứ lặp lại như thế mấy lần, Xuân Sinh không nói gì nữa, anh đứng dậy đi ra ngoài. Cô ngồi trong lều, nhìn thấy bóng lưng của Xuân Sinh, trái tim co thắt mấy cái.

2. Chương 2

Trải qua gần một tiếng, Trần Yên Ni đi ra ngoài gọi Xuân Sinh.

Cô nói: “Anh vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Xuân Sinh nói: “Em bằng lòng để anh ôm em ngủ thì anh sẽ vào.”

Trần Yên Ni chẳng nói gì.

Xuân Sinh nói: “Trong lòng em có phải còn có người nào không thể quên được không?”

Trần Yên Ni nói: “Vô nghĩa!”

Xuân Sinh hỏi Trần Yên Ni: “Em có yêu anh không?”

Trần Yên Ni nói: “Chẳng lẽ yêu thì anh muốn mấy cái kia sao?”

Xuân Sinh nói: “Anh muốn cái gì?”

Trần Yên Ni thở hển hển nói: “Anh muốn gì thì chính anh biết!”

Xuân Sinh nói: “Không sao, ngày mai chúng mình có thể ngồi chuyến bay sớm nhất trở về.”

Đêm đó, rốt cuộc Xuân Sinh không trở về lều, anh ngồi bên ngoài suốt đêm.

Nhưng nói đến kỳ lạ, chuyện chia tay này không phải do Xuân Sinh đề ra.

Sau khi trở về, Trần Yên Ni vẫn như mọi khi cho mèo ăn, nhưng chẳng ngờ con mèo tên là Hạt Đậu mà cô thường cho ăn bị bệnh. Tối khuya, cô ôm Hạt Đậu khắp nơi tìm bệnh viên thú nuôi, cuối cùng cũng tìm được. Bác sĩ nói với Trần Yên Ni, chân phải của Hạt Đậu phải giải phẫu cắt đi. Lúc ấy cô liền luống cuống, cô khóc lên, Xuân Sinh nắm tay cô, an ủi cô: “Đừng khóc, dù sao chỉ là một con mèo lang thang.”

Đêm đó, Hạt Đậu mất một chân, Xuân Sinh mất đi Trần Yên Ni.

Trần Yên Ni ôm Hạt Đậu đã làm phẫu thuật xong đi trên đường về nhà, vừa đi vừa khóc. Cô nói với Xuân Sinh: “Mỗi ngày anh đều suy nghĩ làm sao hôn em, làm sao nắm tay em, làm sao ôm em đi ngủ, nhưng anh không giống một con mèo lặng lẽ ở cùng em.”

Xuân Sinh rất kiên nhẫn nói: “Anh là người, không phải mèo.”

Trần Yên Ni nói: “Thế thì tạm biệt.”

Nói xong, Trần Yên Ni xoay người bước đi, lúc đi qua góc đường có một cái đèn giao thông, Trần Yên Ni dừng lại đó một chút. Đèn đỏ chỉ có năm giây liền biến mất. Trần Yên Ni hy vọng Xuân Sinh có thể đuổi theo, giống như hồi trước sau vô số lần cãi nhau đều như vậy. Thế nhưng Xuân Sinh không đuổi theo. Anh chỉ đứng dưới đèn đường châm một điếu thuốc, thậm chí không liếc nhìn Trần Yên Ni đang đứng ở phía xa.

Thực ra không thể trách Xuân Sinh, cũng không thể trách con mèo gọi là Hạt Đậu kia, muốn trách thì hãy trách những chuyện trong hồi ức, thường thường khiến người ta nhớ tới lại đau đớn một chút.

Ba mẹ Trần Yên Ni ly dị từ lâu, hồi bé cô đã trưởng thành với bà nội, bà nội có một con mèo nhiều màu, rất giống bộ dạng của Hạt Đậu. Sau đó bà nội qua đời, con mèo kia cũng đi theo. Lần đầu tiên khi Trần Yên Ni trông thấy Hạt Đậu, cô đã ôm nó khóc thật lâu. Cho dù mất đi người thân hay là mất đi con mèo, đều khiến người ta không thể chịu đựng.

3. Chương 3

Sau khi bà nội qua đời, Trần Yên Ni sống cùng mẹ một thời gian, mẹ cô thường hay mang những người đàn ông xa lạ về nhà qua đêm, mỗi đêm trước khi đi ngủ Trần Yên Ni đều phải làm một việc quan trọng nhất — suy nghĩ mọi biện pháp để che lỗ tai lại.

Lúc cô không chịu nổi nữa thì sẽ cãi nhau với mẹ. Một lần tranh cãi dữ dội nhất, Trần Yên Ni cầm dao làm bếp đuổi theo đâm một người đàn ông nào đó. Mẹ cô báo cảnh sát, Trần Yên Ni bị đưa vào cục cảnh sát. Cô lại cãi nhau với cảnh sát, còn xé rách cảnh phục của cảnh sát.

Cuối cùng bọn họ nói, Trần Yên Ni có bệnh thần kinh.

Đó là ba năm đau khổ nhất trong cuộc đời của Trần Yên Ni, cho đến ba năm sau, ba cô hoàn toàn tỉnh ngộ đã đón cô đi, để cô đi học trở lại, tìm bác sĩ tâm lý cho cô, dần dần đưa cô trở về cuộc sống bình thường.

Trần Yên Ni nói: “Nếu Xuân Sinh không tốt như vậy, tớ đã không dám nói chuyện yêu đương, tình yêu là thứ một khi không chú ý thì sẽ trở nên dơ bẩn, bẩn đến nỗi cậu sẽ cảm thấy cả thế giới đều bẩn theo, rất vất vả để dựng nên lòng tự tin, tất cả dũng khí bay mất, được một mất mười.”

Tôi hỏi Trần Yên Ni: “Xuân Sinh có biết những chuyện này không?”

Trần Yên Ni chậm rãi nói: “Không biết.” Cô dừng một chút, nhoen miệng cười, còn nói: “Đoán chừng anh ấy cũng cho là tớ có bệnh thần kinh rồi.”

“Giữa hai người có làm những chuyện gì đặc biệt không?” Tôi hỏi Trần Yên Ni.

“Có chứ, tớ là người Thiểm Tây, đặc biệt thích ăn mì. Có một buổi tối khuya khoắt, tớ không biết đầu óc động kinh thế nào, rất muốn ăn mì thịt cừu, tớ liền gửi tin nhắn nói với anh ấy, kết quả chưa đầy năm phút anh ấy đã xuất hiện dưới lầu nhà tớ. Anh ấy lái chiếc xe Nissan của ba mình mà chở tớ đi hơn phân nửa Bắc Kinh, cuối cùng tìm được một quán ăn, lúc ấy ăn mì thịt cừu, trong lòng tớ chỉ có một ý nghĩ, anh chàng trước mặt này thật lòng yêu tớ, ngoài anh ấy ra thì tớ sẽ không lấy ai khác.” Khi nói những lời này, trong ánh mắt Trần Yên Ni mang theo một tia óng ánh, có đau thương, giống như là giây tiếp theo sẽ khóc lên.

“Vậy cậu có nhớ anh ấy không?”

“Nhớ chứ, mỗi lần nhìn thấy ánh trăng thì sẽ nhớ tới anh ấy. Nhớ đến mức không chịu nổi thì sẽ lên ăn thức ăn mèo. Bởi vì lúc anh ấy từ trời giáng xuống, lần đầu tiên tớ ăn thức ăn mèo. Cơ mà thức ăn mèo khó ăn quá, giống y như cảm giác nhớ nhung anh ấy vậy.”

“Cậu đoán xem nếu tớ là cậu, tớ sẽ làm gì?”

“Làm gì?”

“Gọi điện thoại cho anh ấy.” Tôi nói.

Trần Yên Ni che mặt nói: “Hay là thôi đi, ngộ nhờ anh ấy có bạn gái rồi thì sao?”

Tôi hỏi cô ấy: “Cậu nghĩ rằng tình yêu chân chính là cái gì?”

Trần Yên Ni đáng thương nhìn tôi, nói: “Tớ không dám nói, cậu nói đi.”

Tôi nói: “Hắn là tha thứ, còn có trông chừng.”

“Không có cái khác sao?” Cô ấy nói.

“Đương nhiên không phải.” Tôi nói, “Còn có thay đổi và chấp nhận. Phải xem cậu bằng lòng hay không.”

Hai tuần sau, tôi đang đi dạo cửa hàng bách hóa thì nhận được điện thoại của Trần Yên Ni. Cô ấy hưng phấn nói: “Bọn mình lại ở bên nhau rồi.”

4. Chương 4

Trần Yên Ni nói, Xuân Sinh thật sự luôn luôn đợi cô, cô vốn không tin, nhưng sau khi nhìn thấy anh, cô đã tin. Chàng trai kia vốn như ánh mặt trời bị cô tra tấn đến nỗi bộ dạng già đi mấy tuổi, râu ria xồm xoàm, nhìn thấy cô anh bắt đầu khóc, lại cách cô khá xa.

Trần Yên Ni nói: “Anh qua đây ôm em đi.”

Xuân Sinh nói: “Anh không dám. Anh sợ em đánh anh.”

Trần Yên Ni xông đến, hung hăng chạm vào lồng ngực của Xuân Sinh.

Xuân Sinh nhanh chóng hôn cô.

Sau khi tất cả kết thúc, Trần Yên Ni hỏi Xuân Sinh: “Anh thật sự không sợ em đánh anh sao?”

Xuân Sinh nói: “Sợ, sợ muốn chết.”

Trần Yên Ni hỏi: “Vậy vì sao anh còn hôn mạnh như vậy?”

Xuân Sinh nói: “Em run đến độ muốn rã xương, anh đoán chừng em còn sợ hơn anh, anh sợ gì chứ!”

Trần Yên Ni lại hỏi: “Em lập dị như thế, tại sao anh vẫn muốn chờ em?”

Xuân Sinh nói: “Thực ra anh cũng muốn biết, nếu không em lấy anh đi, chúng mình cùng đi tìm đáp án này nhé?”

Trần Yên Ni hung dữ nói: “Kết hôn cũng được, nhưng anh không thể chỉ yêu một mình em, anh còn phải yêu mèo của em.”

Xuân Sinh hỏi: “Trước hết hãy nói vì sao em chịu trở về tìm anh?”

Trần Yên Ni nói: “Lúc nhớ anh thì ăn thức ăn mèo, em ăn đến nỗi sắp nôn ra rồi!”

Xuân Sinh cười ôm Trần Yên Ni vào trong lòng, rồi anh hôn cô lần nữa.

Trần Yên Ni không biết, kỳ thật sau khi bọn họ chia tay, Xuân Sinh từng ném thử thức ăn mèo một lần, anh cũng biết thức ăn mèo tuyệt đối không ngon. Anh còn sơn màu sao trời trên trần phòng ngủ của mình, là loại dạ quang. Mỗi lần đến tối, một mình anh nằm trên giường, ngẩng đầu nhìn sao trời phát quang kia, cảm giác như Trần Yên Ni vẫn ở cùng anh, chưa từng rời khỏi.

Trần Yên Ni vẫn không nói quá khứ của mình cho Xuân Sinh biết. Khoảng thời gian nổi loạn cô độc này nếu đã trở thành quá khứ thì cô muốn buộc nó ở dưới đáy lòng mình. Về phần người cô yêu, cô muốn từ nay về sau cùng anh chia sẻ hạnh phúc và vui mừng. Quá khứ không cần nhắc lại, chỉ cần mong đợi tương lai tốt đẹp mà thôi.

Cho dù nói thế nào, được ở bên nhau, thật tốt.

Phải biết rằng, trên đời có rất nhiều người yêu nhau, một khi chia tay, từ đây không còn gặp lại nữa. Lại có bao nhiêu người ôm tiếc nuối sống qua ngày, không phải mỗi người đều có thể may mắn như Trần Yên Ni, sẽ có một Xuân Sinh ở tại chỗ trông chừng chờ đợi cô.

Vào tháng sáu, tôi nhận được thiệp cưới của bọn họ.

Tại hôn lễ tôi nhìn thấy Xuân Sinh, anh gầy gò cao cao, rất xứng đôi với Trần Yên Ni, cả quá trình Trần Yên Ni cười đến mức không giống thực nữ tí nào. Người chủ trì buổi lễ hỏi Trần Yên Ni: “Cô có vui không?”

Trần Yên Ni đứng trên bục, cô kích động nói không nên lời, chỉ nắm chặt người đàn ông đáng người cao cao kia không buông tay. Qua một hồi lâu, cô nói lớn tiếng rõ ràng: “Vui! Vui đến mức như lấy được cún ấy!”

So sánh này khiến mọi người tại hội trường nở nụ cười.

Chỉ có tôi nhìn thấy, nước mắt trong đôi mắt Trần Yên Ni.-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-an-thuc-an-meo>